

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 282/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1 CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 23 maja 2023r., sygn. akt II K 1414/19			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca	

	niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	Zmiana		
1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane					

za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu			
1STANOWISKO SĄDU					

**ODWOŁAWCZEGO
WOBEC
ZGŁOSZONYCH
ZARZUTÓW i
wniosków**

Lp.	Zarzut		
	<p>Naruszenie przepisów postępowania, mających istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj.:</p> <p>1) naruszenia art. 7 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego polegającą na:</p> <ul style="list-style-type: none"> - odmowie przyznania wiarygodności zeznaniom J. G., Z. G. i M. G. (1) podczas gdy zeznania te są spójne i konsekwentne w zakresie daty i wysokości udzielonej pożyczki oskarżonej, a przy ich ocenie Sąd Rejonowy pominął zupełnie wpływ ponad 3 lat od zdarzenia do daty ich przesłuchania przez Sąd Rejonowy, 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p>#zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

- uznaniu za wiarygodne dokumentu w postaci załącznika 2a i 2b, zawierającego godziny wejść i wyjść świadka M. G. (1) w sytuacji, gdy dokument ten zawiera wewnętrzne sprzeczności, a nadto jest sprzeczny z przedstawioną przez (...) Sp. z o.o. ewidencją czasu pracy (wykazem godzin przepracowanych),

- uznaniu za wiarygodne zeznań świadków A. S., A. B., D. J., R. K. w zakresie w jakim świadkowie ci nie potwierdzili, iż w spółce (...) Sp. z o.o. dochodziło do automatycznego rozpisywania przez system informatyczny czasu pracy w zakresie wyjść i wejść do zakładu pracy, podczas, gdy wymienieni świadkowie wyłącznie z obawy przed

konsekwencjami ze strony pracodawcy (lub byłego pracodawcy) nie przyznali takich okoliczności, a jednocześnie nie potrafili wyjaśnić sprzeczności w ewidencji czasu pracy oraz załącznikach 2a i 2b okazywanych im przez Sąd, co podważa wiarygodność tychże dokumentów i winno powodować oparcie ustaleń Sądu Rejonowego na dokumencie ewidencji czasu pracy świadka M. G. (1),

- uznaniu za wiarygodne wyjaśnień oskarżonej podczas gdy zeznania te są niespójne i niekonsekwentne, gdyż oskarżona zaprzeczała, aby użytkowała numer (...), zaprzeczała, aby posiadała jakiegokolwiek relacje rodzinne z ojcem oraz jego rodziną, co nie znalazło potwierdzenia

zarówno w zeznaniach M. G. (1) jak również E. G., a nadto Z. G., w części w jakiej Sąd Rejonowy dał im wiarę, a nadto zaprzeczała rozmowom telefonicznym z ojcem w dniu 26 września 2018r., stwierdzając, że być może do nich doszło, co nie znajduje potwierdzenia w szczegółowym bilingu rozmów telefonicznych oskarżonej, z których wynika, że M. G. (1) w dniu 26 września 2018r. w sposób nietypowy dla pozostałych dni niemalże w ciągu całego dnia podejmował próby kontaktu z córką, przy czym odbyły się dwa połączenia (g. 10:04 oraz 14:05),

- ustaleniu, iż sytuacja materialna oskarżonej w dacie objętej aktem oskarżenia była dobra, podczas, gdy z dokumentacji bankowej wynika, że miała

ona przeterminowane zobowiązania, których kwota wraz z odsetkami wynosiła 18.000 zł, przy czym po częściowej spłacie przeterminowanego kapitału zawarła z Ludowym Bankiem Spółdzielczym w S. ugody, na mocy których doszło do konsolidacji zobowiązań i zmiany warunków kredytu, co jest wyrazem złej sytuacji materialnej oskarżonej wespół z zajęciem komorniczym jakie wówczas miało miejsce w stosunku do jej wynagrodzenia;

2) naruszenie art. 5 k.p.k. poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego nie pozostawiała żadnych wątpliwości, które należałoby rozstrzygać na

	<p>korzyść oskarżonej;</p> <p>co miało wpływ na wynik postępowania, prowadząc do błędów w ustaleniach faktycznych polegających na uznaniu, że w dniu 26 września 2018r. nie doszło do rozmów telefonicznych M. G. (1) z oskarżoną w sprawie udzielenia pożyczki, a nadto ustalenia, że w tym dniu (ani w żadnym innym) oskarżona nie pożyczycyła pieniędzy od J. i H. G., a nadto ustalenie, że sytuacja finansowa oskarżonej w czasie objętym aktem oskarżenia była dobra, a w konsekwencji do uniewinnienia oskarżonej.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			

Wniesiona przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej apelacja okazała się uzasadniona, a podniesione w niej zarzuty musiały doprowadzić do uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Koninie.

Poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia prowadzące się do przyjęcia, że oskarżona I. G. nie popełniła zarzucanego jej czynu, bowiem zebrany materiał dowodowy nie pozwala na przypisanie oskarżonej w sposób niewątpliwy winy, są w ocenie Sądu odwoławczego nieprawidłowe. Zdaniem Sądu odwoławczego Sąd I instancji dokonał dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie

materiału dowodowego, nie uwzględniając zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego. Sąd Rejonowy przekroczył granice swobodnej oceny dowodów i odmówił wiary wszystkim dowodom dla oskarżonej niekorzystnym.

Trafnie skarżący podnosił, że Sąd I instancji dał bezkrytycznie wiarę wyjaśnieniom oskarżonej, przeczącej m.in. jakoby pożyczyła od dziadków kwotę 23.000 zł oraz jakoby użytkowała nr (...), a także jej wyjaśnieniom, że w dniu 26 września 2018r. nie odbywała rozmów telefonicznych z ojcem M. G. (1) dotyczących ww. pożyczki. Zasadnie apelujący zauważa, że również w wielu innych kwestiach – m.in. w zakresie

utrzymywania
kontaktu z
rodziną ojca
i dziadkami,
relacji między
oskarżoną a jej
ojcem, czy też
więzi między
oskarżoną a jej
matką, zeznania
oskarżonej jawią
się jako
gołosłowne,
niepoparte
żadnymi
dowodami i
sprzeczne z
pozostałym
materiałem
dowodowym
zebrany w
sprawie.

Przede
wszystkim
świadkowie L.
R. i M.
W., o których
przesłuchanie
zawnioskowała
oskarżona
wskazywali, że
oskarżona
korzystała z
nr (...). Nadto
z pisma K.
w K. wynika,
że oskarżona
podała do
kontaktu m.in.
nr tel. (...).
Ww. świadkowie
wyjaśnili
również, że
oskarżona nie
zawsze spędzała
święta z rodziną,
co wskazuje, że
nie mogła mieć
zażyłych relacji

ze swoją matką,
co z kolei budzi
wątpliwości, czy
oskarżona mogła
liczyć na
finansową
pomoc ze strony
matki.

Z zebranego
materiału
dowodowego, w
tym z
dokumentów w
postaci ugód,
wynika również,
że oskarżona już
w 2015r. i
2016r. posiadała
kredyty
obrotowe w
związku z
prowadzeniem
gospodarstwa
rolnego, które
w listopadzie
2018r. zostały
scalone na mocy
ugód zawartych
z Bankiem
Spółdzielczym w
S.. Nadto z
pisma Ludowego
Banku
Spółdzielczego w
S. wynika, że
oskarżona w
2018r. zalegała
ze spłatą rat
kredytu, a w
dniu 3
października
2018r. dokonała
spłaty zaległych
rat kapitałowych
w kwocie 5.000
zł i 2.300
zł oraz opłaciła
odsetki karne
i wymagalne

od zaciągniętych
kredytów w
kwocie 2.699,48
zł.

Nadto z
przedłożonych
do sprawy
bilingów wynika,
że oskarżona
w dniu 26
września 2018r.
przeprowadzała
co najmniej
trzy rozmowy
telefoniczne ze
swoim ojcem
M. G. (1).
W tym zakresie
sąd rejonowy
nie dał wiary
wyjaśnieniom
oskarżonej
zaprzeczającej
tym rozmowę.
Okoliczność ta
jest znamienne,
ponieważ w
żadnym innym
dniu w
zbliżonym
okresie czasu nie
dochodziło do
tak
intensywnego
kontaktu
telefonicznego
oskarżonej i M.
G. (1). Pomimo
tych ustaleń sąd
rejonowy uznał,
iż oskarżona nie
pożyczyła kwoty
23000 złotych
od swoich
dziadków, przy
czy ani
oskarżona, ani
sąd nie wyjaśnili
co było

przedmiotem
ww. rozmów
telefonicznych w
dniu 26 września
2018 r.
Powiązanie tych
dowodów z ww.
danymi
dotyczącymi
spłaty kredytów
praktycznie w
tym samym
czasie – 3
października
2018 r. oraz
zeznaniem
świadków J. G.
Z. G. i M.
G. (1), prowadzi
do wniosku,
iż oskarżona
dopuściła się
zarzucanego jej
czynu, a ty
samym sądem
odwoławczy,
będąc
związany
przepisem art.
454§1 k.p.k.
zmuszony był
uchylić
zaskarżone
orzeczenie i
sprawę
przekazać do
ponownego
rozpoznania
sądowi I
instancji.

Twierdzenia
oskarżonej, iż
nie utrzymywała
kontaktów z ojcem
i jego rodziną
były sprzeczne
m.in. z
zeznaniem M.
G. (1), E. G., J.

G., Z. G., M. G.
(2), F. G., a także
z przedłożoną
dokumentacją
zdjęciową.

Ponadto trafnie
pełnomocnik
oskarżycielki
posiłkowej
podniósł, że
Sąd I instancji
przekroczył
granice
swobodnej
oceny dowodów
odmawiając
wiary zeznaniom
świadków J. G.,
Z. G. i M. G. (1).
W ocenie Sądu
odwoławczego,
zeznania tych
świadków są
spójne i
konsekwentne.
Wiarygodności
zeznań tych
świadków nie
podważa fakt,
że w sprawie
nie przedłożono
dowodu w
postaci umowy
pożyczki czy też
pokwitowania
odbioru
pieniędzy przez
oskarżoną.
Zasady
doświadczenia
życiowego
wskazują, że
udzielanie
pożyczek między
członkami
rodziny
zazwyczaj
odbywa się bez
spisywania

umów i
tworzenia
jakiegokolwiek
dokumentacji,
tym bardziej
że w niniejszej
sprawie
stronami umowy
była wnuczka
i dziadkowie
w podeszłym
wieku. Nadto
w ocenie Sądu
odwoławczego,
rację mieli
świadkowie
wskazując, że
oskarżona
posiadała trudną
sytuację
finansową we
wrześniu 2018r.
Z akt sprawy
wynika bowiem,
że oskarżona
posiadała
kredyty i
zalegała ze spłatą
rat. Wobec
powyższego nie
sposób przyjąć,
że jej dochody
z pracy i
z gospodarstwa
pozwalały na
spłatę
zobowiązań
skoro oskarżona
zalegała ze spłatą
wymagalnych
należności. Nie
dziwi również
Sądu
odwoławczego
fakt, że
świadkowie J.
G., M. G. (1) i
Z. G. wskazywali
różne daty
zaciągnięcia

przez oskarżoną
pożyczki u
dziadków.
Oskarżona
bowiem nie
zawarła z
dziadkami
pisemnej
umowy, od
zaciągnięcia
pożyczki minął
już znaczny
okres czasu.
Świadkowie
wyjaśnili, że
nie pamiętali
dokładnej daty
zaciągnięcia
pożyczki przez
oskarżoną i
ostatecznie
ustalili datę
pożyczki po
uzyskaniu ww.
bilingów z
telefonu M. G.
(1). Ponadto J.
G. jest osobą
w podeszłym
wieku i nie dziwi
Sądu, że nie
pamięta wielu
szczeǳółów.
Nadto Sąd
odwoławczy nie
dopatrzył się
żadnych
powodów, z
których J. G.
miałaby
zeznawać
nieprawdę i
próbować
pogrążyć
oskarżoną.
Chybione są
jedynie
twierdzenia
apelującego, iż

Sąd I instancji naruszył art. 7 k.p.k. dając wiarę zeznaniom świadków A. S., A. B., D. J. i R. K., a także dając wiarę dokumentowi w postaci załącznika 2a i 2b, zawierającego godziny wejść i wyjść do zakładu pracy świadka M. G. (1). W ocenie Sądu odwoławczego zeznania świadków A. S., A. B., D. J. i R. K. były spójne i jasno wynikało z nich, że w FUGO obowiązuje elektroniczny system kontroli wejść i wyjść pracowników z zakładu. Nadto dołączona dokumentacja w postaci ewidencji wejść i wyjść, wbrew twierdzeniu skarżącego, nie jest sprzeczna z ewidencją czasu pracy przedłożoną przez FUGO. Z ewidencji czasu pracy wynika bowiem, że w dniu 26 września 2018r. świadek M. G. (1) przepracował 8

godzin nadliczbowych. Powyższe nie przekreśla jednak wiarygodności zeznań M. G. (1) odnośnie okoliczności dot. udzielenia pożyczki, bowiem mógł on przeprowadzić rozmowy dot. tej umowy z córką przebywając w pracy, co zresztą ustalił sąd meriti w oparciu o opisane bilingi dot. telefonów świadka i oskarżonej. Sąd I instancji w rezultacie przecenił okoliczność pobytu świadka M. G. (1) w dniu 26 września 2018 r. w miejscu pracy.

Rację ma także skarżący, że Sąd I instancji naruszył art. 5 § 2 k.p.k. poprzez jego zastosowanie.

Wskazać należy, że zastosowanie zasady in dubio pro reo jest możliwe wyłącznie w sytuacji, gdy sąd orzekający w sprawie

poweźmie
wątpliwości co
do treści ustaleń
faktycznych i
nie jest możliwe
ich usunięcie. W
takiej sytuacji
Sąd jest
zobowiązany
rozstrzygnąć te
wątpliwości na
korzyść
oskarżonego. Z
orzecznictwa
wynika, że
zasada
tłumaczenia
wątpliwości na
korzyść
oskarżonego nie
polega na
obowiązku
automatycznego
wyboru
najkorzystniejszej
wersji
wynikającej z
materiału
dowodowego
sprawy. Jeżeli z
tego materiału
wynikają różne
wersje
zdarzenia, to
nie jest to
równoznaczne z
zaistnieniem
niedających się
usunąć
wątpliwości w
rozumieniu art.
5 § 2 k.p.k. W
takim
przypadku,
zgodnie z art.
7 k.p.k., sąd
zobowiązany jest
do dokonania
ustaleń na
podstawie

swobodnej
oceny dowodów.
Dopiero, gdy po
wykorzystaniu
wszelkich
dostępnych
możliwości nie
zostaną one
usunięte należy
je tłumaczyć w
sposób
korzystny dla
oskarżonego.
Jeżeli jednak
możliwe jest
dokonanie
stanowczych
ustaleń, to w
ogóle nie
zachodzi
potrzeba
odwoływania się
do przepisu
art. 5 § 2
k.p.k., bo według
tych ustaleń nie
ma wątpliwości
co do stanu
faktycznego
(postanowienie
Sądu
Najwyższego z
dnia 17 grudnia
2003 r., VKK
72/03, LEX nr
83771).

W niniejszej
sprawie nie
można mówić
o konieczności
zastosowania
zasady in dubio
pro reo. W
ocenie Sądu
odwoławczego
ze
zgromadzonych
w sprawie
dowodów

wynika, że oskarżona dopuściła się zarzucanego jej czynu. Zarówno treść zeznań świadków J. G., Z. G., M. G. (1), M. N., F. G., a także dokumenty w postaci bilingów, wyciągów bankowych, ugód bankowych, pisma z Banku Spółdzielczego wskazują na fakt, że oskarżona znalazła się we wrześniu 2018r. w trudnej sytuacji finansowej, posiadała zaciągnięte kredyty w banku i zalegała ze spłatą rat, a także pożyczyła od dziadków kwotę 23.000 zł, przy czym nie miała zamiaru zwrócić pożyczonej kwoty.

Tymczasem materiał dowodowy zgromadzony w sprawie został całkowicie dowolnie oceniony przez Sąd I instancji, co doprowadziło

<p>do wyprowadzania błędnych końcowych wniosków dotyczących sprawstwa i winy oskarżonej. W ocenie Sądu odwoławczego zebrany materiał dowodowy przemawia przeciwko wersji prezentowanej przez oskarżoną. Łączna ocena wszystkich dowodów dokonana przez pryzmat logicznego rozumowania i zasad zdrowego rozsądku, powinna prowadzić do jednego możliwego wniosku, że zachowanie oskarżonej zrealizowało wszystkie znamiona zarzucanego czynu z art. 286 § 1 k.k.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej wniósł o:</p> <p>- zmianę zaskarżonego wyroku i uznanie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p>	

<p>oskarżonej I. G. winną zarzucanego jej czynu oraz zasądzenie od skarżonej na rzecz oskarżycielki posiłkowej obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w kwocie 23.000 zł, ewentualnie</p> <ul style="list-style-type: none"> - uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Koninie, - zasądzenie od oskarżonej na rzecz oskarżycielki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem I i II instancji wg norm przepisanych. 	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p>#zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>	

zasadny albo niezasadny.	
<p>Apelacja okazała się zasadna, a wobec spełnienia przesłanek z art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 454 § 1 k.p.k. zasadny był także wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku wobec oskarżonej i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.</p>	
<p>1OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	

	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwięzłe powodach utrzymania w mocy		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięzłe powodach zmiany		
	0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
	0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
		# art. 439 k.p.k.
	Zwięzłe powodach uchylenia	

			# art. 437 § 2 k.p.k.	
	Zwiężle o powodach uchylenia			
		Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
	Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
		W przedmiotowej sprawie sąd odwoławczy ustalił, iż oskarżona dopuściła się zarzucanego jej czynu, a wobec wydania wyroku uniewinniającego, przy apelacji wniesionej na niekorzyść oskarżonego jedynym możliwym w tej sytuacji rozstrzygnięciem było uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do	# art. 454 § 1 k.p.k.	

		ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.		
	Zwiąże o powodach uchylenia			
	<p>Rolą reguły z art. 454 § 1 k.p.k. jest ograniczenie możliwości merytorycznego orzekania przez sąd odwoławczy, w celu właściwego zabezpieczenia prawa oskarżonego do obrony oraz konsekwentnego przeprowadzenia idei dwuinstancyjności postępowania przy orzekaniu na niekorzyść oskarżonego. Sąd odwoławczy ma bardzo niewielkie możliwości dokonania zmiany wyroku sądu pierwszej instancji, będącego niesłusznym wyrokiem uniewinniającym. W przedmiotowej sprawie sąd odwoławczy stwierdził uchybienie podnoszone</p>			

przez skarżącego, w postaci naruszenia art. 7 k.p.k. i dokonania przez Sąd Rejonowy dowolnej oceny dowodów, a także błędnego zastosowania art. 5 § 2 k.p.k., co miało wpływ na zaskarżony wyrok. Sąd odwoławczy przeanalizował zebrany w sprawie materiał dowodowy, dokonał jego oceny i wyprowadził z tego materiału dowodowego własne ustalenia. Powyższe doprowadziło Sąd odwoławczy do uznania, że zachodzą podstawy do wydania wyroku skazującego oskarżoną, czemu stoi na przeszkodzie zakaz określony w art. 454 § 1 k.p.k.

0.15.3.2.
Zapatrywania
prawne i
wskazania co
do dalszego
postępowania

	<p>Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy nie będzie musiał ponownie przesłuchiwać świadków i może skorzystać z dyspozycji art. 442 § 2 k.p.k. Sąd Rejonowy winien szczególnie przeanalizować zgromadzony materiał dowodowy i dokonać ponownej oceny dowodów. Sąd Rejonowy winien wziąć pod uwagę analizę zarzutów apelacyjnych zawartą w niniejszym uzasadnieniu.</p>		
	<p>0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
	<p>1 Koszty Procesu</p>		
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	

		O kosztach procesu orzeknie sąd meriti ponownie orzekając w niniejszej sprawie.	
	<i>1PODPIS</i>		
	Karol Skocki Robert Rafał Kwieciński Waldemar Cytrowski		